

РЕШЕНИЕ

№ 42577

гр. София, 18.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в публично заседание на 17.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **5740** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 147, ал.2 във връзка с чл.16 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по протест на Х. Х.– прокурор при Софийска градска прокуратура /СГП/ срещу волеизявление на Началника на отдел „Пътна полиция“– СДВР (СДВР-ОПП) за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) №[ЕИК]/19.06.2024г. /след направено уточнение на 25.11.2025г./ на името на Ш. С. Ш.. В протеста се прави искане за прогласяване на нищожност на акта, изразен с действието по издаване на българско СУМПС, тъй като е издаден в противоречие с материалноправните норми. Изложени са съображения, че след извършено технико-документално експертно изследване, е установено, че представеният за изследване документ-свидетелство за управление на МПС на името на Ш. С. Ш., издадено от Република И. е изцяло неистински документ. Предлага съда да обяви за нищожен оспорвания административен акт.

В съдебно заседание представителят на СГП поддържа протеста. На 25.11.2025 г. е постъпило писмено уточнение на протеста. В писмена молба от 15.12.2025 г. са изложени съображения по същество, с искане да се прогласи за нищожен оспорвания акт.

Ответникът– Началник на ОПП“– СДВР, чрез процесуалния си представител, моли протеста да бъде уважен.

Заинтересованата страна– Ш. С. Ш., редовно призован, не се явява.

Съдът, като обсъди изложените в протеста доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 22.05.2024г. Ш. С. Ш. /S. S. S./, [дата на раждане] в С., ЛНЧ [ЕГН], ЕГН [ЕГН], подал пред

служител при О“ПП“–СДВР заявление за издаване на свидетелство за управление на МПС с вх.№ 7513. В заявлението е посочен номер на лична карта-[ЕИК], издадена на 25.10.2021г. без да е посочен номер на разрешение за пребиваване. От представеното копие на заявление не се установява, но от приложеното заявление-декларация от същата дата е видно, че лицето е декларирало, че притежава чуждестранно СУМПС издадено от Р. И. с № D02436243, издадено на 19.03.2023г.

Въз основа на заявлението е издадено българско СУМПС №286547057/19.06.2024г. на Ш. С. Ш. /S. S. S./, [дата на раждане] в С., ЛНЧ [ЕГН], ЕГН [ЕГН] и същото е връчено лично на 26.06.2024г., което е удостоверено с подписа на Ш. С. Ш. „получих документа“ и подписа на служителя З. Е. С. за „връчил документа“.

По повод постъпили от отдел „Икономически“ при СГП материали по образувано досъдебно производство 158/2024г. по описа на ГДНП, пр.№ 16805/2024г. по описа на СГП за престъпление по чл.321, ал.3, т.2 от НК, ведно с копия на експертни справки за 101 броя чужди граждани, за които е установено, че са издавани СУМПС с невярно съдържание, е извършена проверка.

На 30.07.2024 г. по цитираното досъдебно производство е издадена Експертна справка № 132/2024г., от вещо лице в областта на криминалистиката в СЕКД-ГДНП за извършена технико-документално експертно изследване, заведена с рег.№ 3286р-40949 от 31.07.2024г., видно от която: „Представеният за изследване документ-свидетелство за управление на МПС издадено от Република И. с D02436243, образец Република И., издадено на 19.03.2023г. на името на S. S. S., [дата на раждане] е ИЗЦЯЛО НЕИСТИНСКИ ДОКУМЕНТ“.

По повод установеното в хода на проверката е подаден от СГП протест с искане за обявяване на нищожност на административния акт, изразен с действието по издаване на българско Свидетелство за правоуправление на МПС № №286547057/19.06.2024г. на името на Ш. С. Ш..

По делото е приета административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Протестът е допустим- подаден е при упражняване правомощията на прокуратурата по чл. 16, ал. 1, т. 1 АПК, срещу волеизявление на административен орган за издаване на СУМПС-индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 3 АПК, с искане за обявяване на неговата нищожност, което съгласно чл.149, ал.5 АПК не е ограничено във времето.

Разгледан по същество, протестът е основателен.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика /напр. Решение № 2742 от 24.02.2012г. на ВАС по адм. д. № 6335/2011г./ са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам- на липса на волеизявление; 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например- поради липса на кворум); 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото

основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора-т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание; 5). Превратното упражняване на власт е порок, водещ до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност. Компетентността на органа, който следва да извърши издаването на документ като процесния СУМПС се определя от обичайното пребиваване на притежателя, съгласно чл. 11, § 5 от Директива 2006/126 на ЕП и Съвета. Съгласно чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО "обичайно пребиваване" по смисъла на директивата, означава мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през календарна година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее.

Между страните не е спорно, че Ш. С. Ш. има обичайно пребиваване на територията на Република България, а и твърдения в обратната посока не са застъпени в протеста, поради което съдът приема, че българските национални власти и в частност началникът на О"ПП-СДВР е компетентен да се произнесе по искането за преиздаване на СУМПС.

Българското свидетелство за управление на моторно превозно средство е индивидуален удостоверяващ документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство-чл.50, ал.1 ЗБЛД. Управлението на МПС е правнорегламентирана дейност, за чието упражняване законодателят е поставил редица изисквания към водачите на МПС. Придобиването на правоспособност също е правнорегламентирано, а самата дейност представлява и източник на повишена опасност, тъй като всяко отклонение от законовите предписания за упражняването ѝ може да доведе до увреждания на живота и здравето на гражданите, както и на тяхното имущество и имуществото на държавата и общините. Издаването на СУМПС, удостоверяващо правоспособност да се упражнява тази дейност, без да са налице условията за това, е правно нетърпимо, доколкото дава възможност на лице без надлежно удостоверена правоспособност да упражнява правнорегламентирана дейност, източник на повишена опасност. Наличието на СУМПС е предпоставка за последващото му преиздаване, без да се проверява дали водача притежава необходимите знания и умения за безопасното управление на МПС.

Съгласно чл. 162, ал. 4 от ЗДвП чуждестранно национално свидетелство за управление на моторно превозно средство на български гражданин или чужденец, издадено от държава, която не е членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, се заменя с българско свидетелство за управление без полагане на изпит, ако държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията. Ал. 8 на същата разпоредба предвижда, че в случаите по ал. 4-7 замената с българско свидетелство за управление се извършва след представяне на чуждестранно национално свидетелство.

Условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина е уреден в Наредба № I-157 от 1 октомври 2002г. Съгласно чл.17, ал.1 от Наредбата подмяна на чуждестранно национално свидетелство за управление на МПС се допуска при наличието на някоя от хипотезите на т.1-3, а именно 1.страната, издала съответното свидетелство, е подписала и ратифицирала Конвенцията за движението по пътищата /В., 1968г./ и свидетелството отговаря на приложение № 6 към

конвенцията; 2.страната, издала съответното свидетелство, е подписала и ратифицирала Конвенцията за движението по пътищата /В., 1968г./ и е подписала споразумение с Република България за взаимно признаване и преиздаване на свидетелствата за управление на МПС; 3.страната, издала съответното свидетелство, е държава-членка на Европейския съюз, или друга държава-страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или Конфедерация Швейцария.

Подмяната на свидетелството по ал.1, т.1, какъвто е конкретния случай, се извършва въз основа на представено чуждестранно свидетелство за управление на МПС и документите по чл.13, ал.1, т.1,3,4,6 или 7. За приложимостта на т.1 следва да се провери дали е налице и втората предпоставка, визирана в разпоредбата, а именно дали издаденото от Република И. свидетелството отговаря на приложение №6 към Конвенцията за движението по пътищата /В., 1968г./. Съгласно т.1-3 от Приложение 6 към Конвенцията за пътното движение, подписана във В. на 08.11.1968г. националното свидетелство за управление трябва да отговаря на определените стандарти.

Към момента на подаване на Заявлението лицето е представило СУМПС издадено от чужда държава-Република И.. Видно е от приложената по делото Експертна справка на вещото лице за извършено технико-документално изследване, че „Представеният за изследване документ-свидетелство за управление на МПС издадено от Република И. с D02436243, образец Република И., издадено на 19.03.2023г. на името на S. S. S., [дата на раждане] е ИЗЦЯЛО НЕИСТИНСКИ ДОКУМЕНТ“.

От това следва, че никога не е било издаван такъв документ или дори да е издаван, се представя неистинско СУМПС. Доколкото е установено по категоричен начин по делото на експертно ниво, че чуждестранното свидетелство за управление на МПС е неистинско, то няма как да са изпълнени и изискванията на Приложение 6 към Конвенцията за движението по пътищата.

При това положение началникът на ОПП-СДВР е бил сезиран с искане за преиздаване на СУМПС, основаващо се на неистински официален, което обстоятелство всъщност е установено впоследствие. Налице е едно от основанията за обявяване на нищожност, посочени по-горе, а именно хипотезата на пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание, и изобщо на възможност, за който и да е орган да преиздаде акт с това съдържание, тъй като първоначалният акт е невалиден. Т.е. в процесния казус липсва каквото и да било годно правно основание за подмяна на СУМПС. В случая допуснатото нарушение на материалния закон се явява с достатъчен интензитет, за да обуслови прогласяването на нищожността на волеизявлението на органа, разпоредил издаването на СУМПС. Съществуването на СУМПС, удостоверяващо правоспособност, без придобиването ѝ да е действително доказано, е правно нетърпимо, като това следва да бъде поправено чрез обявяване на волеизявлението на административния орган по издаване на процесното СУМПС, за нищожно.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА, по протест на прокурор при Софийска градска прокуратура, на волеизявление на Началника на отдел „Пътна полиция“- СДВР за издаване на Свидетелство за правоуправление на моторно превозно средство №[ЕИК]/19.06.2024г. на името на Ш. С. Ш..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в

14-дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.
СЪДИЯ: